

Zita Skořepová: ZIRIAB – arabská hudba v Čechách

Posudek vedoucího bakalářské práce

Zita Skořepová přišla na FHS z hudebně orientovaného gymnázia (jsouc sama aktivním hudebníkem) a ve fakultním etnomuzikologickém programu navštěvovala téměř všechny předměty, které byly v průběhu jejího studia k dispozici. Kromě toho byla důležitým pomocníkem při loňské mezinárodní etnomuzikologické konferenci *Music and Minorities*, a je také spoluautorkou výstavy *Muzika etnika* pro Národní muzeum. Od začátku byla tedy zřetelné její zaměření na etnomuzikologii. Je pro to ostatně dobře vybavena kombinací uměleckých a vědeckých dispozic; k těm druhým patří píle, systematicčnost a důkladnost. To je zřejmé i z její bakalářské práce.

Pro ni si zvolila výzkum jednoho z mála hudebních souborů v Čechách, které jsou složeny z cizinců jedné (širší) kulturní oblasti a její hudbu také hrají, totiž arabský soubor Ziriab. Jeho studiu věnovala víc než dva roky, během nichž příznačně systematicky zaměřovala pozornost stále úžeji, až k výzkumné otázce, týkající se vztahu provozování hudby a identity cizinců, žijících dlouho v kulturně odlišném prostředí (s. 13).

Vedena současnou zejména západní etnomuzikologickou literaturou (při jejímž vyhledávání, obstarávání, čtení a absorbování projevila ony vědecké dispozice, zmíněné výše) si nejprve uvědomuje svou pozici ke zkoumanému jevu, poté si stanoví teoretický rámec a jemu odpovídající metodologii, a pak už krok za krokem prozkoumává jednotlivé aspekty fenoménu zvaného hudba (v komplexním hudebně-antropologickém pojetí Merriama: 1964). Jestliže je struktura práce poněkud méně strandartní, než bývá u bakalářských prací zvykem, totiž nepostupuje od obecnějšího ke konkrétnímu, ale vrhá se přímo *in medias res*, popisem jednoho konkrétního koncertu (s. 18 – 23), a pokračuje typologií různých vystoupení Ziriabu, pak je to odpovídá posloupnosti poznávání zkoumaného. Teprve později, a to v nutně velmi redukované míře, přijde na řadu historicko-teoretická kapitola o arabské hudbě (s. 49 – 60).

Ze širokého spektra možností, které etnomuzikologický výzkum skýtá, si Zita nakonec zvolila důkladnější prozkoumání proměn jednoho hudebního čísla: zasazení do širšího kontextu v arabské (+-) lidové hudbě, vysvětlení jeho místa v repertoáru skupiny (opět na širším podkladu celého repertoáru a pokusu o zobecnění repertoárových kritérií s. 61 - 69), pak následuje hudební analýza (s. 70 – 78).

V závěru si Zitě dobře podařilo to, v čem je síla i obtíž etnomuzikologie, totiž sepnout hudební a nehudební data tak, aby je bylo možné přesvědčivě interpretovat. Poukazuje tu na některé rysy/hodnoty arabské hudby a srovnává je s hudební realitou Ziriabu – aby tak mohla odpovědět na hlavní výzkumnou otázku.

Autorčina vynalézavost se projevila i v koncipování příloh, zejména doprovodného CD (na které by jistě bylo možné nahrát všechno možné); vybrané ukázky velmi případně ilustrují a potvrzují text.

Jistě lze vytknout některé drobnosti: občas chybějící interpunkci, místy neobratné formulace apod. To však nemá zásadnější dopad na nezpochybnitelnou kvalitu této bakalářské práce.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji jí známku jedna.

Slaný 12. 8.2009

PhDr. Zuzana Jurková, PhD.